

СВЪТУЛКА

ходилъ по свѣта, да разнася миръ, любовъ и щастие и поправа това, що разрушавалъ Сатанаилъ. Господь го зърналъ усърдно заетъ съ работа и го запиталъ: „какво е това“?

— Това ли ? — усмихналъ се злобно Сатанаилъ, — това е твоятъ царски тронъ. Отъ него ще управлявашъ въ бждаще свѣта. Нѣма вече да го обикаляшъ, а отъ тукъ ще раздаватъ богатата си. Ето тази халка ще хване лѣвата ти ржка, тази дѣсната, тази лѣвия кракъ, — занареждалъ Сатанаилъ и взелъ да си пѣха ржцетѣ и краката въ халкитѣ и, когато ги изпълнилъ всичкитѣ, Господь вдигналъ ржка и рекълъ:

— Така да бжде!

— Оковитѣ стегнали здраво Сатанаила. Той заскачалъ, зеревалъ, задърпалъ веригитѣ, разтърсилъ земята и небето, ала се видѣлъ безпомощенъ завинаги заключенъ въ оковитѣ си. Порой сълзи потекли отъ очитѣ му и, дето капнали, войни, кърви и пожарища обхванали земята. Господь замахналъ съ дрехата си и пожаритѣ изгаснали, войнитѣ спрѣли. Той грабналъ въ дѣсницата си ситни камъчета, подхвърлилъ ги къмъ небето и казалъ:

— Бждете небесни очи! Гледайте го и, когато видите, че отрони нѣкоя сълза, да се стрелне една отъ васъ и я изгаси. Ако падне на земята, пожари ще я обхванатъ. И затрептѣли безброй звездички на небето, като безброй стражи. И често виждаме ние, какъ се стрелне звезда, спусне се, изчезне. Тѣ изсушаватъ сълзитѣ на Сатанаила — Сатаната и не допускатъ да стигнатъ до земята. Но когато силенъ гнѣвъ го обхване, той заскача въ оковитѣ си, зареве, задърпа се, разтърси земната верига, разлюлѣ цѣлата земя. Изплашатъ се хората, затреперятъ. И злобната му душица почувствува радостъ.

Дѣдо Ангелъ разпряваше унесено.

— Скръць, . . . скръць, . . . — обади се печката пакъ.

— Скачай, скачай, Сатанаиле, насъ Господь ни закриля, — рече дѣдо Ангелъ и пакъ се прекрести.